

ÎNCHEIERE

05 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea, Dumitru Mardari

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Tudor Sperciuc, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Tudor Sperciuc împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzelor penale și repararea prejudiciului material și moral, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 decembrie 2015,

c o n s t a t ă :

La data de 14 mai 2015, Tudor Sperciuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzelor penale și repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a menționat că, în anul 1997, avînd calitatea de fondator al ÎI „Aiventa” din or. Criuleni, a procurat utilaj tehnologic de prelucrare a metalului pentru a-1 instala în atelierul de reparații a tehnicii agricole, însă pînă la demararea procesului de arendare a încăperii viitorului atelier, a depozitat utilajul procurat pe teritoriul magazinului de materiale de construcții din or. Criuleni, în prealabil avînd înțelegerea verbală cu directorul de la acel moment al magazinului Marin Petru.

Susține că, peste un timp, magazinul a trecut în administrarea întreprinderii „Fenix” din or. Criuleni, condusă de Sergiu Mihai Plămădeală, care, luând sub conducerea sa magazinul, a sustras utilajul pus la păstrare și l-a transportat într-o direcție necunoscută.

Afirmă că, el s-a adresat la poliția din or. Criuleni și drept rezultat, la data de 04 august 1997, a fost pornită urmărirea penală pe cauza nr. 1997210472 în baza art. 119 alin. (3) din Codul penal (în redacția Legii din 24 martie 1961).

Relevă că, din motivul stării inerte a anchetatorilor, el era impus să se implice personal în efectuarea urmăririi penale, cu prezentarea unor sesizări la poliție în privința numelui și locului aflării persoanelor bănuite, însă fără careva rezultate.

Mai relevă că, timp de 17 ani urmărirea penală pe cauza nr. 1997210472 se află în stare preliminară, atunci cînd faptașii sunt cunoscuți, iar datorită

neexaminării în termen rezonabil a acestei cauze penale, el nu poate să-și recupereze averea sustrasă.

Menționează că, în luna mai 1999, polițiștii din Comisariatul raional de poliție Dubăsari, împreună cu alți doi infractori, l-au atras într-o cursă organizată de angajații Ministerului Afacerilor Interne.

Susține că, el, fiind adus în incinta Primăriei s. Ustia, a fost maltratată fizic, fiind învinuit de faptul că, ar fi dator cuiva cu o sumă de bani, iar depozitându-l de automobilul său de model „Mitsubishi Galant”, cu n/î DB AB 462, a fost presat să întocmească diferite recipise precum că, ar fi luat cândva bani de la persoane civile.

Afirmă că, a fost efectuată expertiza medico-legală, prin care s-a confirmat faptul torturii sale cu implicarea polițiștilor.

Relevă că, el a dat automobilul în căutare.

Invocă faptul că, el a insistat și a fost pornită urmărirea penală pe cauza nr.1999130187 în baza art. 125 alin. (2) din Codul penal (în redacția Legii din 24 martie 1961), însă anterior, în privința sa a fost pornită urmărirea penală cu aplicarea interdicției de părăsire a localității, care a fost menținută ilegal timp de 5 ani.

Mai invocă faptul că, dosarul pe aceasta cauză de mai multe ori a fost suspendat, clasat, pierdut și apoi „restabilit” la insistența sa prin multiple plângeri adresate în diferite instanțe.

Menționează că, durata totală a procedurilor nefinisate până în prezent, în cazurile în care a fost implicat, a constituit 17 ani și 06 luni.

Consideră că, termenul respectiv nu corespunde garanției de „termen rezonabil” recunoscut de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Solicită constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzelor penale nr. 1997210472 privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.119 alin. (3) din Codul penal și nr. 1999130187 pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 125 alin (2) din Codul penal (în redacția Legii din 24 martie 1961) și încasarea din contul statului Republica Moldova a sumei de 14000 de dolari SUA, cu titlu de prejudiciu material, a sumei de 10000 de dolari SUA și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriai Buiucani mun. Chișinău din 06 august 2015 s-a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, reclamantul, în cauzele penale nr. 1997210472 și nr. 1999130187, nu a avut calitatea de bănuț, învinuit sau inculpat pentru a pretinde la repararea prejudiciului cauzat ca urmare a încălcării dreptului la durata rezonabilă a procedurii penale.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 decembrie 2015 s-a respins apelul declarat de Tudor Sperciuc și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La data de 17 februarie 2016, Tudor Sperciuc a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel, la examinarea pricinii, nu a procedat în conformitate cu art. 383 alin. (1) și 387 lit. c) și d) din Codul de procedură civilă.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art.434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din

materialele pricinii rezultă că, decizia instanței de apel a fost expediată în adresa recurentului la data de 21 decembrie 2015 (f. d. 167), iar cererea de recurs a fost depusă de acesta la data de 17 februarie 2016 (f. d. 169).

De asemenea, completul consideră că, recursul declarat de Tudor Sperciuc nu se încadrează în temeiurile prevăzute la normele de drept citate.

Argumentul invocat în recurs precum că, instanța de apel, la examinarea pricinii, nu a procedat în conformitate cu art. 383 alin. (1) și 387 lit. c) și d) din Codul de procedură civilă nu poate fi reținut, deoarece este declarativ. Or, în speță, instanța de apel a apreciat probele în corespundere cu exigențele art. 130 din Codul de procedură civilă și a aplicat elocvent normele de drept, ce reglementează raportul juridic în litigiu.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul Tudor Sperciuc nu a invocat nici un argument în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*)

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de declarare a recursului.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Tudor Sperciuc ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 432, art. 433, art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Tudor Sperciuc se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Dumitru Mardari